

ALTE ECOURI CRITICE

„...puternic, ascuțit și – e de sperat – cu bătaie lungă în uriașa masă inertială a mentalităților, atitudinilor și instituțiilor noastre...”

DAN C. MIHĂILESCU, *Ziarul financiar*.

„O încântare.”

TUDOREL URIAN, *România literară* (2005).

„Mihail Neamțu trăiește în orizontul acestei răspunderi mistuitoare: cunoașterea și meditația neîncetată a Cuvântului vieții nu este doar o experiență solitară, ci și solul fertil al vocației profetice a teologului în cetate.”

BOGDAN TĂTARU-CAZABAN, *Adevărul literar și artistic* (2005).

„Bănuiala mea e că Mihail Neamțu nu e o persoană, ci un comitet, atât de variat, prolific și erudit îi e scrisul.”

MIRCEA PLATON, *Convorbiri literare* (2005).

„Autorul a devenit un exponent și o figură-simbol a unei noi generații de teologi și tineri intelectuali *tout court*, prin aparițiile sale publice, verbul bine măsurat și lupta simbolică pe care o duce împotriva unor sisteme învechite, uneori chiar ticăloase, din România. În plus, de numele său se leagă numeroase speranțe venite atât din partea intelectualității românești, cât și a Bisericii Ortodoxe; scrierile sale se constituie oarecum într-o punte între două parti ce se observă atent una pe alta, dar care își vorbesc din păcate atât de puțin... Dincolo de dimensiunea teologică intrinsecă a acestui volum, dacă vreți să știți cum se prezintă cu adevărat Ortodoxia românească într-un moment de răscruce, cel al modernității accelerate aduse de reconectarea deplină la Europa și valorile ei seculare, citiți cartea lui Mihail Neamțu. Bufnițele înțelepte se ascund adesea în ruine...”

MIREL BĂNICĂ, *Dilema Veche* (2008).

„Cartea propune în cele cinci secțiuni o privire proaspătă asupra unui spectru larg de probleme religioase actuale, aplicabile creștinismului urban, un sector a cărui denumire îi aparține autorului și care cred că ascunde, de fapt, condițiile de posibilitate ale coordonatelor evanghelice în contemporaneitate. Sunt atinse, cu precădere, câteva ținte ale „ambientului urban al teologiei”: pietismul exaltat și kitsch-ul liturgic, lipsa de curaj a clerului în fața marilor momente istorice, refuzul asumării greșelilor trecute (legate în special de colaborarea cu regimul comunist ateu), închiderea intelectuală a teologiei „oficiale”, carențele școlii românești, opulența și comoditatea instituțională a clerului, degingolada tineretului ortodox, relația etniei țigănești cu trupul lărgit al Bisericii ș.a. Vizând și întinderea unor „punți între lumi care, de regulă, se ignoră”, după cum anunță în *Cuvântul înainte*, autorul înserează în volum și recenzii extinse la apariții editoriale de larg interes (*Omul recent* al lui H.-R. Patapievici, *Ispita binelui* al lui T. Baconsky, tipărirea convorbirilor cu arhim. Teofil Părăianu, traduceri din Evagrie Ponticul, Angelus Silesius sau Ch. Yannaras), note pe marginea unor figuri monastice de notorietate în spațiul cultural ortodox (opera arhimandritului athonit Emilianos sau a starețului Sofronie de la Essex), precum și câteva scilicet eseuri care privesc tradiția creștină din perspectiva hermeneuticii filosofice moderne.”

Adrian ROMILA, *Luceafărul*